

ת"פ 49907/07/18 - מדינת ישראל נגד מסרשה יחזקיאס - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 49907-07-18 מדינת ישראל נ' יחזקיאס
לפני כבוד השופט יואב עטר
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דוד ז'נבה
נגד
הנאשם
מסרשה יחזקיאס - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד אורי אביב

21 ינואר 2020

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם הורשע, במסגרת הסדר טיעון, על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן, בביצוע עבירת **איומים** (עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז 1977).
2. עניינה של העבירה בה הורשע הנאשם בכך שכמפורט בכתב האישום המתוקן, הנאשם התקשר למשרדי מרפאה בבאר-שבע, ודיבר עם אחת מעובדות המרפאה ובמהלך השיחה, איים עליה, כי יגיע למרפאה, יתפוס בגרונו של רופא שבשמו נקב, וישבור את רגליו וכי הרופא הוא זה שיצטרך רופא מטפל.
3. ביום 16.12.18, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, שכלל את תיקון כתב האישום והודאת הנאשם בכתב האישום המתוקן. הצדדים הבהירו כי אין הסדר לעניין העונש, וכי כל צד יטען על פי מיטב הבנתו, יחד עם זאת הוסכם כי הטיעונים לעונש יידחו עד לאחר קבלת תסקיר.

תסקירי שירות המבחן:

4. בעניינו של הנאשם הוגשו 4 תסקירים.
5. בתסקיר הראשון (מיום 25.2.2019) סקר שירות המבחן בהרחבה את קורותיו של הנאשם. מהתסקיר עולה כי הנאשם, כבן 35, נשוי ואב לפעוטה, סיים 12 שנות לימוד ושירות שירות צבאי מלא, אשר עד כחודש וחצי עובר למעצרו עבד בחברה להתקנת גלאי עשן, ולדבריו, בפני שירות המבחן הקפיד על רצף תעסוקתי מאז שחרורו מצה"ל לצד צבירת חובות רבים למוסדות ציבוריים.
6. הנאשם הודה בפני שירות המבחן בביצוע העבירה וטען כי זו בוצעה בעקבות העובדה שרעייתו לקחה את

עמוד 1

בתו שחלתה למרפאה ובהמשך יצרה עימו קשר מהמרפאה והתלוננה בפניו ביחס מזלזל שחוותה מצד הרופא שבאה לידי ביטוי בבדיקה רשלנית לדבריה. הנאשם טען בפני שירות המבחן כי בעקבות התיאור שמסרה רעייתו והתחושה שחש כי הופגן זלזול כלפי בתו, ביצע את שיחת הטלפון נשוא כתב האישום המתוקן. לטענתו, לא התכוון לפגוע ברופא, ולא הפעיל שיקול דעת בעת ביצוע העבירה, והביע בפני שירות המבחן חרטה על מעשיו לצד אמפתיה כלפי נפגע העבירה.

7. שירותה מבחן התרשם כי הנאשם סובל מתחושות קיפוח ואפליה הגורמות לו תחושות של תסכול ולחוסר אונים מול מערכות וגורמים שונים, והתרשם כי במצבים מעוררי דחק קיימת אצל הנאשם לפעול באופן אימפולסיבי, ללא חשיבה על השלכות מעשיו, וכי מצבים אלו קורים בשעה שחש תחושות קיפוח או חוסר מענה לצרכיו.

8. שירות המבחן העריך כי במצבים בהם הנאשם מתקשה לממש ולהשיג צרכיו ורצונותיו עלול לפעול באופן אימפולסיבי ועובר חוק. שירות המבחן התרשם שההליכים המשפטיים ומעצרו היוו עבור הנאשם גורם מרתיע וחוויה טראומטית והישרדותית והעריך כי קיימת רמת סיכון נמוכה להתנהגות עוברת חוק בתחום האלימות, תוך שהמליץ על שילובו בטיפול וציין כי הנאשם נמצא ברשימת המתנה לקבוצה טיפולית.

9. שירות המבחן המליץ באותו תסקיר על הטלת צו של"צ לצד צו מבחן.

10. בתסקיר מיום 28.2.2019, ציין שירות המבחן כי אינו בא בהמלצה על ביטול ההרשעה.

11. בתסקיר מיום 11.6.2019, ציין שירות המבחן כי בינתיים שולב הנאשם בקבוצת הכנה לטיפול הכוללת 5 מפגשים, כי התייצב בזמן למפגשים, אך נטע לאבד סבלנותו במהרה. הגם שהנאשם כלל לא החל בהליך הטיפול, ואף לא השלים נכון לאותה עת את ההשתתפות בקבוצת ההכנה, שב שירות המבחן והמליץ על הטלת צו של"צ, וצו מבחן ושב וחזר על המלצתו להותרת ההרשעה על כנה.

12. בתסקיר מיום 20.11.19, ציין שירות המבחן כי הנאשם החל בחודש יולי להשתלב בקבוצה טיפולית (לא פורט דבר בתסקיר ביחס להיקף המפגשים, משכם ותדירותם) ומגיע באופן סדיר למפגשים ועל כן שירות המבחן שב והמליץ על הטלת צו מבחן וצו של"צ בהיקף של 140 שעות.

13. ביחס לסוגיית ההרשעה, ציין שירות המבחן כי בינתיים הציג הנאשם מסמך ממעסיק אצלו עבד משך כ- 3 חודשים, ממנו עולה כי ההרשעה עשויה לפגוע בשילובו התעסוקתי, ועל כן המליץ על ביטול ההרשעה.

טענות הצדדים

14. המאשימה בטיעוניה לעונש עמדה על עברו הפלילי של הנאשם, הערכים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים, הפנתה למדיניות הענישה הנוהגת, עתרה לקביעת מתחם עונש הנע בין 4 לבין 9 חודשי מאסר בפועל, וביחס לענישה בתוך המתחם עתרה להטלת מאסר בפועל בחלק האמצעי של המתחם, לצד קנס, פיצוי, ומאסר על תנאי.

15. ב"כ הנאשם עמד בהרחבה על נסיבות ביצוע העבירות ועל אופי העבירה לשיטתו, כמו גם נסיבותיו של הנאשם ושיתוף הפעולה עם שירות המבחן וביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן להטלת צו של"צ ולהימנע מהרשעת הנאשם.

16. הנאשם בדברו לעונש, טען כי הוא אדם נורמטיבי בהתנהלותו וכי ביצע את העבירה על רקע סערת רגשות בעקבות הקשר שלו עם בתו והפגיעה שחש וטען כי הוא עובד במקומות מסווגים ועבד כל חייו במקומות מסווגים.

17. במסגרת הראיות לעונש, הוגש אישור מחברת כוח אדם "שוהם", ממנה עולה כי הנאשם שולב כעוזר חשמלאי בחברה לקירור, ומבצע עבודות במקומות ציבוריים, ממשלתיים צבאיים ופרטיים וכי הכניסה לחלק מאותם מקומות מחייבת סיווג ביטחוני ועבר פלילי נקי. בסעיף 4 למכתב צוין כי: **"באם [...]** **יורשע בהליך פלילי, אזי תיאלץ החברה לפטרו".** ראוי לציין כי המכתב שהוגש אינו נושא תאריך של המכתב עצמו ולא פורט בו כלל תאריך תחילת העבודה של הנאשם, ואולם מהתסקיר מיום 20.11.19 עולה כי הנאשם מסר לשירות המבחן כי החל לעבוד באותו מקום עבודה כ - 3 חודשים, עובר למועד הכנת התסקיר.

18. בדיון היום הוגשו מטעם ההגנה שלושה מסמכים רפואיים המלמדים כי רעיותו של הנאשם כעת הרה בהיריון בסיכון, והמסמכים מתועדים התפתחויות שהתרחשו במהלך ההיריון.

דין והכרעה

19. ביחס לערכים המוגנים שעומדים בבסיס עבירת האיומים ציין בית המשפט העליון, בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים]:

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים... ...רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט... ...מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדיון. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא שבמקרים רבים מושמעים איומים per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת".

20. בעניינו של הנאשם, בין הערכים המוגנים יש לקחת בחשבון את הצורך להבטיח לצוותים רפואיים, כמו גם עובדים נוספים הנותנים שירות לציבור, סביבת עבודה בטוחה.

21. התופעה של התפרעות מטופלים בחדרי המיון, או מרפאות, איומים על אנשי צוות רפואי ואף תקיפתם באופן פיזי הולכת ופושה כרעה חולה בחברה הישראלית ולמרבה הצער נתקלים אנו שוב ושוב במקרים דומים, הבאים בשערי בית משפט זה (ובתי משפט אחרים) לצד תופעות דומות כלפי נותני שירותים אחרים לציבור (פקידים שונים במוסדות הנותנים שירות לציבור, מורים, נהגי תחבורה ציבורית ואף מצילים

בבריות השחיה וכיוצ"ב).

22. לא ניתן לקבל או להשלים עם תופעה זו ועל בתי המשפט ליטול חלק במאבק למיגורה.
23. חברה מתוקנת אינה יכולה להסכין עם התנהלות דומה בבתי החולים, במרפאות, או במקומות אחרים הנותנים שירות לציבור או כלפי צוותים רפואיים או אנשים אחרים הנותנים שירות לציבור. תחושתו הסובייקטיבית של אדם כזה או אחר, כי הוא או מי מיקיריו, לא קיבל טיפול הולם או כי נאלץ להמתין זמן ממושך בוודאי אינה יכולה להצדיק זאת.
24. מתן לגיטימציה להתנהלות שכזו (תוך מתן משקל לטענות בדבר תחושות מטופלים כי הם או יקיריהם, לא קיבלו טיפול הולם, לשיטתם, או כי נאלצו להמתין זמן ממושך), בהינתן העומס הרובץ על חדרי המיון והמרפאות וההמתנות הממושכות כפועל יוצא מכך, תוביל להפיכתם ל"שדה קרב" ובסופו של יום תרתיע רופאים ואחיות מלעבוד שם באופן שיוביל לפגיעה קשה בציבור אשר ימצא עצמו נעדר אפשרות לקבל טיפול רפואי דחוף.
25. לא יעלה על הדעת כי אדם שעובד למחיתו במתן שירות לציבור, בין אם רפואי ובין אם אחר, יגיע בחשש למקום עבודתו, ויתן שירות לציבור בעודו חושש לביטחונו האישי.
26. גם את הטענה בדבר סערת הנפש של הנאשם בעקבות מצבה של בתו, כעומדת בבסיס התנהלותו, לא ניתן לקבל. מטבע הדברים, כל הפונים לקבלת טיפול רפואי, פונים בשעת כאב, מצוקה וסבל, שהרי אם היו חשים בטוב לא היו מגיעים לשם מלכתחילה. מתן קדימות, שלא על פי קריטריון רפואי לצועק או מתפרע או מאיים על פני הממתין בנימוס (חרף סבלו) לתורו, הנה בגדר תוצאה שחברה מתוקנת אינה יכולה לקבל. הדברים יפים בהתאמות הנדרשות גם בכל הקשור לעניינו של אדם דוגמת הנאשם המתקשר למשרד המרפאה בעוד בתו מטופלת באותה מרפאה ומאיים על הצוות הרפואי או על הרופא המטפל בשל אי שביעות רצונו מאופן הטיפול.
27. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות איומים נעה בין מאסרים על תנאי לבין מספר חודשי מאסר בפועל ואף יותר, הכל בהתאם לנסיבות המעשה והעושה.
28. במקרה של התפרעות בחדר מיון ואיום על אנשי צוות רפואי נדון נאשם ל - 7 חודשי מאסר בפועל, ולמאסרים על תנאי (ת"פ 32093-03-16 **מדינת ישראל נ' עמר** [30.6.2019]).
29. בת"פ 20063-06-18 **מדינת ישראל נ' מלכה** (3.11.19) נדון נאשם שהורשע בעבירות איומים, התנהגות פרועה במקום ציבורי והחזקת סכין שעניין בכך שהתפרע במרפאה ובהמשך איים על עובדות המרפאה, ואשר על גופו נמצאה סכין ושבעניינו הוגש תסקיר הממליץ על הטלת מאסר על תנאי, התחייבות וצו מבחן (בעקבות מעבר הליך טיפולי) ל 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסרים על תנאי, פיצויים, וצו מבחן.
30. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש ליתן משקל לטיב האיום ולעובדה

שהנאשם עצמו לא נכח במקום, אלא איים בשיחה טלפונית.

31. לאור כל האמור לעיל, סבורני כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין מאסר על תנאי לצד רכיב עונשי מוחשי נוסף (קנס ו/או של"צ) לבין 9 חודשי מאסר בפועל.

הענישה בתוך גדרי המתחם והעתירה לחריגה מהמתחם ולביטול ההרשעה:

32. לנאשם עבר פלילי הכולל שתי הרשעות קודמות, האחת משנת 2007 בעבירות איומים ותקיפה, והשנייה משנת 2008, בעבירות של פריצה לרכב וגניבה מרכב.

33. בגדר שיקולי החומרא בעניינו של הנאשם נתתי משקל להתרשמות שירות המבחן כי לנאשם נטייה לפעול באופן אימפולסיבי ללא חשיבה על השלכות מעשיו במצבי דחק, או כאשר הוא חש תחושות קיפוח או חוסר מענה לצרכיו, וכי במצבים בהם הוא מתקשה להשיג ולממש צרכיו ורצונותיו, עלול לפעול באופן אימפולסיבי ועובר חוק.

34. מקום בו ביצוע עבירות דומות בנסיבות דומות כלפי נותני שירותים לציבור הפכה והופכת להיות תופעה נפוצה ההולכת וקונה אחיזה בחברה הישראלית, הרי שעל בית המשפט להתגייס למאבק במיגור אותה תופעה, וזאת על דרך הכללת שיקולי הרתעת הרבים בגדר שיקולי הענישה.

35. סבורני כי בשים לב לאמור לעיל, דומה כי יש צורך לתת משקל של ממש לשיקולי הרתעת הרבים על מנת שתצא בת קול לפיה יש מחיר משמעותי להתנהלות מאיימת או אלימה כלפי נותני שירותים לציבור ובכללם צוותים רפואיים.

36. לקולת הנאשם, נתתי משקל להודאתו המגלמת נטילת אחריות לצד חיסכון בזמן שיפוטי.

37. לקולת הנאשם, נתתי משקל להבעת החרטה הן בפני והן בפני שירות המבחן.

38. לקולת הנאשם, נתתי משקל לנסיבותיו האישיות, לרבות אלו הנלמדות ממצבה של רעייתו כיום כנלמד מהמסמכים שהוגשו.

39. שיקול של ממש לקולא, נותן אני למחירים בהם נשא הנאשם בשים לב לפרק הזמן שבו היה עצור ולאחר מכן משוחרר בתנאים מגבילים.

40. ביחס להמלצת שירות המבחן, ראוי לציין כי שירות המבחן כלל לא פירט בתסקיר היקף ההליך הטיפולי שעובר הנאשם, היקף המפגשים הטיפוליים, תדירותם ומשכם. הביטוי "הליך טיפולי" אינו בגדר מילת קסם אשר בכל פעם שתועלה, יטה בית המשפט מניה וביה, להעדיף את המלצת שירות המבחן. לא הרי הליך טיפולי אינטנסיבי ומעמיק המטפל במישרין במחוללי העבירה, כהליך טיפולי שאינו אינטנסיבי ואשר אינו ייעודי לטיפול במחוללי העבירה. מטבע הדברים, כעומק ההליך הטיפולי, כך המשקל שיש לתת לו ולהמלצת שירות המבחן באיזון אל מול שיקולי הענישה האחרים.

41. בכל הקשור להמלצת שירות המבחן ולשיקולי השיקום, יש לזכור כי העיקרון המנחה בענישה, שהותווה על ידי המחוקק, הינו עקרון ההלימה וכי מעבר לשיקולי השיקום, קיימים שיקולי ענישה נוספים. ודוק: ברע"פ 3058/18 **רחמילוב נ' מדינת ישראל** (23.4.2018) בית המשפט העליון, ציין בהחלטתו, בעניינו של נאשם שעבר הליך טיפולי, כי: **"המחוקק אינו מעניק עדיפות ברורה לשיקולי שיקום, על פני שיקולים אחרים, כגון שמירה על שלום הציבור, או שיקולי הרתעה [...]. שיקול השיקום אינו חזות הכל ..."**, ברע"פ 7658/18 אורן זוהר נגד מדינת ישראל (1.11.2018), ציין בית משפט העליון, כי: **"...על אף חשיבותם הרבה של שיקולי שיקום, הם אינם חזות הכל ולצידם ניצבים שיקולי הרתעה והגנה על שלום הציבור."** ור' גם: **"ראוי להזכיר כי המלצת שירות המבחן היא שיקול אחד מבין מכלול שיקולים שעומד בפני בית המשפט בגזירת העונש ואין הוא מחויב לאמצה [...]. המחוקק לא העניק עדיפות ברורה לשיקולי שיקום על פני שיקולים אחרים, וגם לאחר תיקון 113, שיקול השיקום אינו חזות הכל."** [רע"פ 7596/18 שגיב מלכה נגד מדינת ישראל (4.11.18)].

42. ביחס להמלצה ולעתירה לביטול ההרשעה, נפסק כי ככלל, משנמצא הנאשם בהליך פלילי אשם, יש להרשיעו. זהו הכלל, וההימנעות מן ההרשעה הינה החריג לאותו הכלל: **"...הרשעה בדין היא מעשה מהותי שיש לו השלכות ברורות על הגדרתו של מי שעבר עבירה פלילית כבעל הרשעה קודמת. הימנעות מהרשעה שמטרתה לחסוך מן הנאשם את התיוג של עבריין עשויה להיות מוצדקת רק במקרים חריגים..."** (ע"פ 2513/96 ע"פ 3467/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש, פ"ד נ(3), 682, 684-685 (1996)).

43. נקבעו בהלכה הפסוקה הקריטריונים הכלליים אימתי יש להעדיף את ההימנעות מהרשעה ולנקוט בצעד חריג זה:

"אכן, ענישתו של נאשם היא אינדיווידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו אף הוקעת מעשי העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על-יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם. הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל" (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3), 337, 341-342 (1997)).

44. בהמשך נתגבשה בהלכה הפסוקה הדרישה לפיה על מנת לעמוד בקריטריון של פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, יש להראות פגיעה קונקרטיה ומוחשית של ההרשעה בנאשם, ואין די בהצבעה על פגיעה בעלמא בשל חסימה עתידית של אפשרויות תעסוקה שאינן קונקרטיות. כך למשל, ברע"פ 5949/17 **משה אמר נ' מדינת ישראל** (25.7.17), עמד בית המשפט העליון על כך שעל העותר לאי הרשעה מוטלת החובה להצביע על כך שהרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו ולתמוך את טענותיו בתשתית ראייתית מתאימה. כך למשל ברע"פ 8458/18, **שטרר נ' מדינת ישראל** (4.4.2019) שב בית המשפט העליון, והדגיש כי: **"הימנעות מהרשעה נבחנת לגופו של המקרה הקונקרטי ובעניינו [...]. לא הוכחה בראיות, פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו, המהווה תנאי לאי הרשעה ..."**. ברע"פ

2403/19 פלוני נ' מדינת ישראל (7.4.19) שב בית המשפט העליון ועמד על כך שעל מנת לאפשר ביטול ההרשעה, יש להוכיח בראיות פגיעה חמורה וקונקרטיה בשיקום.

45. בע"פ 25507-01-16 מדינת ישראל נ' אובשיביץ (17.4.2016) ביהמ"ש המחוזי בבאר שבע, צ"ן כ"י: "הכלל ונקודת המוצא בדין הפלילי (בעניינם של בוגרים) הינם כי מי שביצע מעשה עבירה יורשע ויתן על כך את הדין. הימנעות מהרשעה [...] הינה החריג שבחריגים. להתקיימות חריג זה נדרשות שתי בחינות יסוד. האחד טיבו של מעשה העבירה שביצע הנאשם, והשנייה שיקולי השיקום המיוחדים הנטענים בעניינו ומידת השלכתה של ההרשעה לעניינם [...] כל הרשעה בפלילים של נאשם באשר הוא - גוררת בעקבותיה באופן בלתי נמנע הכתמה ופגיעה בדימויו בעיני הבריות ובעיני עצמו. אולם תוצאה בלתי נמנעת זו, הינה בסופו של יום אחת מתכליות הדין הפלילי [...] שיקולי השיקום של נאשם בוגר, אשר יהיה בכוחם להחריגו מהרשעה בדין, שמורים למקרים חריגים ביותר שאינם מתמצים בעצם ה'הכתמה' או ה'דימוי העצמי' שהינם כאמור התוצאות הבלתי נמנעות של הרשעה באשר היא, ובמידה לא מבוטלת אף אחת התכליות של הדין הפלילי".

46. ומן הכלל אל הפרט.

47. בהינתן השילוב של סוג העבירה, נסיבות ביצוע העבירה, והשיקולים שפורטו לעיל בעניין זה עם מידת הפגיעה בשיקומו של הנאשם כפועל יוצא מההרשעה, סבורני כי אין מקום להורות על ביטול ההרשעה.

48. בכל הקשור לטענה כי ייגרם לנאשם נזק קונקרטי ומוחשי, זו נסמכת על מכתב נעדר כל תאריך, אשר אינו מפרט כלל מתי החל הנאשם לעבוד באותה חברה כוח אדם (מהתסקיר העדכני עולה כי הנאשם החל לעבוד באותה חברה כ- 3 חודשים בלבד עובר להגשת התסקיר העדכני), ואולם, מקום בו הנאשם טען בפני כי משך שנים רבות הוא עובד בעבודות דומות הכוללות עבודה במקומות מסווגים, ומקום בו באמתחתו שתי הרשעות קודמות, האחרונה שבהן משנת 2008, הרי שעל פני הדברים, לא ברור כיצד, מקום בו לא היה בשתי ההרשעות הקודמות בכדי למנוע ממנו כניסה לאותם מקומות מסווגים (לטענתו) משך מספר שנים (לטענתו) דווקא ההרשעה העדכנית תמנע זאת?

49. בנוסף, סבורני כי באיזון המתבקש שבין חומרת העבירה והנסיבות, עברו הפלילי, ושיקולי השיקום, אין בכדי להצדיק נקיטה בצעד החריג של ביטול ההרשעה.

50. לעניין זה ראוי לציין כי הנאשם עצמו ביקש לאזן את ביטול ההרשעה באמצעות הפקדה מראש של סכום שרצה להציע כפיצוי אך בסופו של יום נמנע מלהפקיד את הסכום הנ"ל.

51. בשים לב בין השאר לפרק הזמן בו היה הנאשם עצור, כמו גם לשיקולי הקולא הנוספים, סבורני כי אין מקום לענישה מוחשית נוספת מעבר לפרק זמן זה. לצד צו מבחן הנחוץ לנאשם על מנת לאפשר לנאשם להמשיך בהליך הטיפולי. בדבר האפשרות להטיל צו מבחן גם מקום שהושת מאסר בפועל (במקרים מאוד מסוימים הדומים לענייניו של הנאשם דנן) ר' ע"פ 4167/12 אוחנה ואח' נגד מדינת

ישראל (17.3.13), עפ"ג 38906-11-18 איסמאילוב נגד מדינת ישראל (26.12.18) .

52. בשים לב לפגיעה בתחושת הביטחון האישי, אכן יש טעם בעתירה לפיצוי לנפגעי העבירה.

53. לאור האמור לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. חודש מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 19.7.2018 עד 19.8.2018 . למען הבהר - יש לראות את תקופת המאסר כתקופה שרוצתה במלואה.

ב. 6 חודשי מאסר, וזאת על תנאי שלא יעבור משך שלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות ו/או איומים.

ג. פיצוי לנפגעי העבירה (ד"ר מיכאל ציבושניק - על פי פרטים שיוגשו למזכירות על ידי המאשימה בתוך 30 ימים מהיום ולע"ת/1 ברשימת עדי התביעה שבכתב האישום) בסך כולל של 3,000 ₪. הפיצוי יחולק בחלקים שווים בין שני נפגעי העבירה. הפיצוי יקוזז מהפיקדון שהופקד במסגרת תיק המעצר הקשור בתיק זה, ככל שקיים פיקדון, והיתרה ככל שתיוותר (או הפיצוי במלואו ככל שלא קיים פיקדון) תשולם ב- 10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.4.2020 ובכל (1) בחודש שלאחריו. לא יעמוד הנאשם באחד מן השיעורים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מידי ותישא תוספת פיגורים כחוק.

ד. צו מבחן למשך שנה מהיום.

מובהר לנאשם כי עליו לסור למזכירות בית המשפט לשם קבלת שוברי הפיצוי, וכי לא יתקבלו כל טענות לפיהן הפיצוי לא שולמו במועדם בשל אי-קבלת שוברים.

אני מורה למזכירות למסור ביד הנאשם את שוברי הפיצוי, ככל שהנאשם יתייצב במזכירות. מובהר כי אין לשלוח את השוברים בדואר.

מובהר לנאשם כי ככל שלא יעמוד באופן מלא בתנאי צו המבחן, לרבות התייצבות לכל מפגש טיפולי ו/או שיחה, ו/או מסירת כל בדיקה שיידרש, רשאי בימ"ש להפקיע את צו המבחן, ולדון את הנאשם מחדש. במהלך הקראת גזר הדין הבהיר בית המשפט לנאשם רכיב זה, בשפה ברורה ופשוטה ווידא כי הנאשם הבין זאת.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע.

ניתנה והודעה היום כ"ד טבת תש"פ, 21/01/2020 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט

הוקלדעלידינוריתג'רנו